

Arrest

nr. 112 657 van 24 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. KIWAKANA loco advocaat S. VAN WESEMAEL en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren in 1987 in de provincie Baghlan in Saraq Kampoder Nadir, onderdeel van Bagh-i-Shamal dat bij de provinciehoofdstad Pul-i-Khumri hoort. U hebt daar steeds gewoond tot aan uw vertrek uit Afghanistan samen met uw vader en moeder toen zij nog in leven waren. Uw vader werd vermoord ten tijde van de taliban en uw moeder overleed toen u twintig jaar was. U bezit de Afghaanse nationaliteit, bent Tadjiek van etnie en soennitisch moslim van religie.

Tijdens het regime van Najibullah was uw vader lid van de Communistische Partij en werkte hij bij de overheid. Toen de taliban in Baghlan kwamen hebben ze hem daarom vermoord. U bleef met uw moeder in jullie dorp wonen maar jullie werden gediscrimineerd omwille van de vroegere positie van

uw vader. Zo ging u na de val van Najibullah en ook tijdens de talibanperiode slechts heel sporadisch naar school door het gevaar. Jullie buurman, G.(...) S.(...), ondersteunde jullie echter.

Na uw middelbare studies was u enige tijd werkeloos en in die periode leerde u op uzelf wat Engels. Rond 2008 begon u te werken voor het bouwbedrijf Mawj-i-Darya. Dit bouwbedrijf verzorgde verschillende projecten, o.a. van het Hongaars Provincial Reconstruction Team (PRT) in Baghlan. In het begin moest u voor het bedrijf in een auto met chauffeur en twee lijfwachten naar projecten trekken om te gaan controleren en daar moest u dan rapport over uitbrengen. Toen u voor zo'n opdracht op weg was naar Kunduz werd jullie auto echter aangevallen ter hoogte van Shahr-i-Kohne en hierbij werd u verwond. Hierna wilde u geen projecten meer bezoeken en uw baas stelde u voor dat u op kantoor zou blijven werken. Daar hield u de aanwezigheden bij, deed u administratieve taken voor uw baas, vertaalde u soms enkele projectdocumenten van het Engels en vervulde u klusjes zoals schoonmaken. Dit werk hield u geheim want u wist dat de taliban dit afkeurden.

Rond oktober 2012 werd u wakker door het blaffen van uw hond. U begreep dat de taliban aan uw deur stonden en vluchtte over de muur naar het huis van G.(...) S.(...) terwijl de taliban binnendrongen. Uw buurman ging de volgende dag kijken. Enkele zaken waren gestolen en men had een dreigbrief achtergelaten. Daarin stond dat uw werk tegen de islam is omdat u voor ongelovigen werkt en dat u daarom vermoord moet worden. U vroeg uw buurman om hulp. Hij ging naar uw werkgever om achterstallig loon te ontvangen en uw baas maakte van de gelegenheid gebruik om nog een aanbevelingsbrief voor u mee te geven. Vervolgens zocht uw buurman een smokkelaar en met hem vertrok u diezelfde avond, op de dag van de inval in uw huis.

Op 16 januari 2013 vraagt u hier asiel aan.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u de partijkaart van uw vader voor, een dreigbrief van de taliban en de aanbevelingsbrief van uw werk.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt en wel omwille van volgende redenen.

Ten eerste is het niet heel aannemelijk dat de taliban u zouden vermoorden omwille van het werk dat u deed. Op uw werk bestond uw hoofdtak eruit aanwezigheden te noteren: de werknemers kwamen binnen en u schreef op wie wanneer binnenkwam en vertrok (zie Gehoorverslag CGVS dd. 05/03/2013, p. 9, 10, 11, 13, 14, 16). Heel sporadisch moest u uw baas helpen met het Engels in de projectdocumenten en maakte u kopies (zie CGVS, p. 10, 13, 14). Verder deed u wat algemene klusjes zoals schoonmaken en zorgen dat niemand dingen van het bedrijf meenam (zie CGVS p. 18, 19). In het begin had u als opdracht gekregen projecten te gaan controleren (zie CGVS p. 9, 19). U bent echter nooit op een project geraakt aangezien u na het incident op uw eerste rit dit werk niet meer wilde doen (zie CGVS p. 9, 10, 19). Dit getuigt van een eerder laag en bovendien niet zichtbaar werkprofiel. Deze indruk wordt nog ondersteund door het feit dat u nagenoeg, en dit terwijl er maar een twintigtal mensen tewerkgesteld waren, niets kan zeggen over de mensen die daar het inhoudelijk werk verrichten: u kan enkele functies geven, maar zodra u gevraagd wordt naar wat die mensen hun taken waren, antwoordt u dat u zich niet met hun werk bemoeide (zie CGVS p. 11, 12-13). Daaruit moet men concluderen dat u in ieder geval met de eigenlijke bouwprojecten weinig te maken had.

U kan namen geven van de leden van het ondersteunend personeel - de portier en de man die de thee bracht - maar wanneer gevraagd wordt naar wat u over hen weet kan u niets vertellen. Uw verklaring dat u van uw baas niet met de portier mocht spreken, kan bezwaarlijk overtuigen daar er toch van uit kan worden gegaan dat jullie zo nu en dan toch wel eens met elkaar in gesprek zouden zijn gekomen (zie CGVS p. 12, 13). Uw gebrekkige kennis van de werknemers van het bedrijf is toch wel zeer opmerkelijk.

Op zich kan het gezien bovenstaande observaties niet overtuigen dat de taliban iemand met dit profiel zou vervolgen.

Verder gaf u aan dat u bij hen sowieso meer in het oog liep doordat uw vader partijlid en overheidsfunctionaris onder president Najibullah was geweest (zie CGVS p. 4, 5). Daartegenover staat echter dat u niet kan zeggen wat zijn taak bij de overheid toen was. U zei dat uw vader door zijn positie uw buurman kon helpen, maar hoe hij dan precies kon helpen kon u niet zeggen (zie CGVS p. 4). Verder zijn jullie ook in het dorp blijven wonen nadat uw vader vermoord werd (zie CGVS p. 3), ging u zelfs even naar school onder de taliban (zie CGVS p. 8) en zijn jullie algemeen genomen niet meer in aanraking geweest met de taliban. U zei dat u heel weinig naar school ging uit angst voor discriminatie en wraakacties omwille van de rol van uw vader (zie CGVS p. 7, 8), maar het feit dat u soms wel ging en voor aanwezig tekende (zie CGVS p. 7) doet toch vermoeden dat dit gevaar niet dusdanig aanwezig was. Bovendien verklaart u uw wegblijven van school doorheen uw gehoor eerder aan de hand van algemeen geweld en de afkeur van de taliban van onderwijs in het algemeen (zie

CGVS p. 6, 7, 8), beiden elementen die niet specifiek op u van toepassing zijn maar voor iedereen opgaan en dus geen persoonlijke dreiging suggereren. Het wordt door het CGVS op zich niet betwist dat uw vader onder het communistische regime had gewerkt, maar de taliban viseerden enkel hem en uzelf hoeft daarvoor geen gevaar te lopen. Dat u zo weinig weet over wat uw vader precies deed onder Najibullah maakt eens te meer niet aannemelijk dat u momenteel een risico loopt dat vergroot wordt door zijn activiteiten toen, aangezien men kan aannemen dat u dan meer moeite had gedaan om er meer over te weten te komen. U had informatie kunnen inwinnen van uw moeder toen zij nog in leven was of van uw buurman. Verder zou men trouwens ook niet verwachten van iemand die de latente woede van de taliban op zijn hals haalde, dat hij een werk zou aannemen waarbij hij met gewapende bewaking bouwprojecten moet gaan controleren die door de taliban worden afgekeurd (zie CGVS p. 9, 19). Het kan dus niet aannemelijk worden geacht dat uw vaders vroegere werk een belangrijke factor is in uw vervolging door de taliban.

Ten tweede doet zich een probleem voor in de chronologie van de door u geschetste gebeurtenissen: u verklaarde ongeveer vijf maanden voor uw gehoor uit Afghanistan vertrokken te zijn (zie CGVS p. 11), wat dus neerkomt op oktober 2012. U zei dat u wegvluchtte op de avond na de nacht dat de taliban bij u waren binnengevallen (zie CGVS p. 15, 17). De dreigbrief die u voorlegde werd in uw huis achtergelaten bij die inval (zie CGVS p. 16). De brief is echter gedateerd op 4 Rabi' al-Thani 1433 in de islamitische jaartelling, oftewel 27 februari 2012. Dit laat een kloof van meer dan een half jaar tussen de datering van de brief en uw vlucht (zie vertaling dreigbrief, toegevoegd aan het administratief dossier). Deze brief past met andere woorden niet in uw relaas. Het is niet geloofwaardig dat de taliban deze brief zo ver op voorhand zouden hebben geschreven zonder actie tegen u te ondernemen.

Dit is niet het enige probleem met de brief want de hoofding op uw brief is van de taliban van de provincie Helmand – niet naburig aan Baghlan – en bovendien is de brief gericht aan uw vader (zie vertaling dreigbrief, toegevoegd aan het administratief dossier). Aangezien u verklaarde dat de taliban uw vader vermoordden (zie CGVS p. 5) kan het niet overtuigen dat zij niet zouden geweten hebben dat hij al jaren hiervoor was gestorven.

Wat de aanslag op uw auto betreft toen u op weg was naar uw eerste project in Kunduz (zie CGVS p. 9, 10, 11, 19): aangezien dit uw allereerste opdracht was, de aanslag pas na een of twee uur rijden gebeurde en aangezien de daders achter de aanslag hun aanval niet opvolgden met bijvoorbeeld geweervuur, kan geconcludeerd worden dat deze aanval niet tegen u specifiek was gericht. Anders zou men logischerwijs verwachten dat u pas zou worden aangevallen nadat u al enige tijd dat werk deed en het nieuws daarover de ronde begon te doen, dat de aanval dichterbij uw huis zou gebeuren en dat de aanvallers zichzelf ervan zouden komen vergewissen dat u dood bent nadat de auto van de baan was geraakt. Dit kan dus geen aanduiding zijn dat u persoonlijk risico loopt.

Tenslotte moet nog vermeld worden dat u doorheen uw gehoor de indruk wekte uw profiel te willen uitvergroten: u vermeldde dat uw familie problemen heeft door de positie van uw vader tijdens het communistische regime, maar kan dan niet verduidelijken wat die positie dan wel was (zie CGVS p. 4, 5, 15). Ook over uw werk zegt u eerst dat u projecten moest gaan controleren en dat u vervolgens vertalingen van het Engels en “alle” administratie deed naast aanwezigheden controleren (zie CGVS p. 9, 10), wat op zich een zichtbaar en risicovol profiel lijkt te zijn. Wanneer hier dan op wordt doorgevraagd blijkt echter dat u op geen enkel project bent geraakt, dat u zeer sporadisch summier wat toelichting gaf bij Engelse contracten en dat u ook algemene klusjes deed als schoonmaken (zie CGVS p. 13, 14, 18, 19).

Uit bovenstaande observaties blijkt dat u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

De partijkaart van uw vader ondersteunt zijn lidmaatschap van de Communistische Partij en het certificaat van het bedrijf kan uw werk ondersteunen (zie CGVS p. 15), beiden zaken die op zich niet door het CGVS worden ontkend. Aan de dreigbrief kan geen geloof worden gehecht aangezien die niet overeenstemt met uw relaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan aan Afghaanse asielzoekers door het CGVS ook een beschermingsstatus toegekend worden in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet, omwille van de algemene veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan, meer bepaald in het district Puli Khumri te worden beoordeeld.

Bij de herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er rekening gehouden met het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van

volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Baghlan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse van 21 maart 2013) blijkt dat het aantal incidenten in het district Puli Khumri significant afnam en kan dan ook niet worden geconcludeerd dat er voor burgers sprake is van een reëel risico te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Puli Khumri van de provincie Baghlan, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Puli Khumri actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Puli Khumri aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 "betreffende de formele motivering van Administratieve akten" en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 "betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en het verwijderen van vreemdelingen". Verzoeker werkte voor een bedrijf dat samenwerkte met niet-gelovigen waardoor hij uit de gratie viel van de taliban en werd voorafgaand al gediscrimineerd op basis van de vroegere politieke activiteiten van zijn vader. Het feit dat hij bedreigd wordt toont hij aan met een originele dreigbrief van de taliban die hij heeft neergelegd tijdens zijn gehoor.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker verwijst naar hetgeen uiteen gezet werd bij het eerste middel en stelt dat uit zijn verklaringen en stukken duidelijk blijkt dat hij in Afghanistan gevisieerd wordt.

In een derde middel voert verzoeker de afwending van macht en de miskennis van feitelijkheden door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan en stelt hij dat op grond hiervan een vernietiging van de bestreden beslissing zich aandringt.

2.2. Ter terechtzitting d.d. 27 september 2013 legt verzoeker een bundel persartikels neer, waarvan twaalf bladzijden in het Dari en twee bladzijden in het Engels.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers verschillende tegenstrijdige, niet aannemelijke en incoherente verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal stelt verzoeker dat de taliban hem kwamen zoeken bij hem thuis. Omdat hij zich verstopt had in de tuin van zijn burens en zij hem niet konden vinden zouden zij een dreigbrief hebben achtergelaten. De volgende avond zou verzoeker reeds vertrokken zijn uit Afghanistan (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 16-17). Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker daarentegen dat er meerdere dreigbrieven werden verstuurd door de taliban (stuk 9, vragenlijst CGVS, p. 4). De Raad stelt tevens vast dat de inhoud van de door verzoeker neergelegde dreigbrief geenszins strookt met de verklaringen van verzoeker. Zo stelt verzoeker tijdens zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat werd afgenomen op 5 maart 2013 dat deze feiten zich afspeelden vijf maand voor het gehoor (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 17). Ook op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker op 16 januari 2013 twee of drie maanden voordien uit zijn land van herkomst te zijn vertrokken (stuk 10, verklaring DVZ, vraag 36). Dit situeert de door verzoeker geschetste feiten aldus rond oktober 2012. De dreigbrief die verzoeker neerlegt is echter gedateerd op 4/4/1433, hetgeen overeenkomt met februari 2012. Een dergelijke discrepantie tussen de datum op de brief en de tijdssituering door verzoeker is geenszins aannemelijk. Wanneer verzoeker hier tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal op werd gewezen slaagt hij er overigens zelf ook niet in dit te verklaren (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 18). Het is niet geloofwaardig dat de taliban deze brief zo lang op voorhand zouden hebben geschreven zonder actie te ondernemen of minstens deze brief te bezorgen.

Daarnaast staat in de door verzoeker neergelegde dreigbrief geenszins te lezen dat zijn vader een communist zou zijn, zoals verzoeker verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 9, vragenlijst, p. 4). Bovendien is het geenszins aannemelijk dat de taliban een dreigbrief zou richten aan de vader van verzoeker, terwijl de vader van verzoeker volgens zijn verklaringen jaren geleden zou zijn vermoord door de taliban (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 5). Ter zitting stelt verzoeker dat zijn naam wel degelijk in de aanhef van de brief staat. Dit wordt door de tolk ter zitting bevestigd. Niettemin stelt de Raad vast dat, ongeacht de aanhef van de brief, uit de inhoud van de brief wel degelijk blijkt dat deze aan de vader van verzoeker is gericht. Hierin wordt immers over verzoeker gesproken in de derde persoon en wordt

gesteld dat de vader van verzoeker zijn zoon dient tegen te houden omdat verzoeker anders onthoofd zal worden. Bovendien is het opmerkelijk dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken ook zelf stelt: *“De taliban stuurde ons dreigbrieven waarin stond dat mijn vader communist is en dat ik voor PRT werk en dat we zouden onthoofd worden”* (eigen onderlijning) (stuk 9, vragenlijst, p. 4). Een dergelijke uitspraak impliceert immers dat de vader van verzoeker nog in leven zou zijn.

Bovendien is het niet aannemelijk dat verzoeker omwille van zijn werk gevisieerd zou worden door de taliban. Verzoeker nam immers slechts aanwezigheden van werknemers die binnen kwamen en buiten gingen op, maakte kopies en deed algemene klusjes zoals schoonmaken (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 9, 10, 11, 13, 14, 16, 18 en 19). Op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde verzoeker ook als tolk te hebben gewerkt voor buitenlanders (stuk 9, vragenlijst, p. 3). Wanneer het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hierover doorvraagt blijkt echter dat verzoeker slechts sporadisch zijn baas bijstond met het Engels in projectdocumenten (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 13 en 14). De kennis van verzoeker omtrent de inhoud van contracten of projecten blijkt overigens erg summier (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 14). Op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde verzoeker tevens dat hij projecten heeft uitgevoerd voor het bedrijf (stuk 9, vragenlijst, p. 4). Opnieuw blijkt echter uit de verklaringen van verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij zijn beweerde profiel heeft trachten uit te vergroten. Verzoeker was aanvankelijk immers aangenomen om projecten te controleren, maar zou nooit op zo'n project geraakt zijn aangezien hij na een incident op zijn eerste rit dit werk niet meer wilde doen (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 9, 10 en 19). Met betrekking tot het incident dient nog te worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker er niet in slaagt uit te leggen wat er toen precies gebeurd is (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 10 en 11). Tevens is het niet aannemelijk dat verzoeker dit incident volledig onvermeld liet tijdens zijn gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken. Bij het invullen van de vragenlijst wordt weliswaar vermeld dat van de asielzoeker verwacht wordt dat hij kort zijn relaas uiteenzet en geen uitvoerig overzicht van de feiten geeft, maar hierbij wordt tevens benadrukt dat hij de belangrijkste elementen nauwkeurig dient weer te geven (stuk 9, vragenlijst, p. 2). Bovendien verklaarde verzoeker bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed verliep, dat hij de belangrijkste punten heeft gezegd en dat hij niets toe te voegen of te verbeteren heeft (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 2). Het feit dat verzoeker een dergelijk kernaspect niet vermeldt op de Dienst Vreemdelingenzaken doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Aangezien dit incident plaats zou hebben gevonden de allereerste keer dat verzoeker onderweg was naar een project en dit pas na twee uur rijden en de daders er zich niet van vergewisten of verzoeker en de andere inzittenden van het voertuig dood waren, maakt verzoeker overigens niet aannemelijk dat deze aanslag specifiek tegen hem gericht was (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 10, 11 en 19). Voorgaande vaststellingen getuigen overigens van een laag en niet zichtbaar werkprofiel. Verzoeker maakt niet aannemelijk een risicoprofiel te hebben.

Daarnaast is het niet aannemelijk dat verzoeker problemen zou hebben gehad omwille van de politieke activiteiten van zijn vader (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 7 en 21). Verzoeker slaagt er immers niet in het profiel van zijn vader aannemelijk te maken of minstens niet aannemelijk te maken dat hij hierdoor problemen zou kennen. Zo stelt verzoeker dat zijn vader in de regering van president Najibullah zat (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 4). Verzoeker kan echter niet preciseren welke functie zijn vader bij de overheid had of wat hij moest doen van werk (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 15). Tevens stelt verzoeker dat zijn vader zijn burens veel kon helpen dankzij zijn functie bij overheid, maar gevraagd naar wat hij dan precies deed om te helpen, slaagt verzoeker er slechts in te verklaren dat hij hen soms hielp op de gronden die zij hadden (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 4). Bovendien bleven verzoeker en zijn moeder na de dood van zijn vader gewoon in het dorp wonen (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 3) en ging verzoeker zelfs onder de taliban even naar school (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 8). Nergens uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat zij in deze periode door de taliban zouden zijn gevisieerd. Als reden waarom hij niet regelmatig naar school kon gaan haalt verzoeker immers slechts de algemene veiligheid en de houding van de taliban ten opzichte van onderwijs aan (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 7 en 8).

2.6. Verzoeker maakt gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielaanslag dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, zijnde de provincie Baghlan, district Pul-i Khumri louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De Raad oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers uit de provincie Baghlan, district Pul-i Khumri actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit het district Pul-i Khumri in de provincie Baghlan geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit genoemde informatie blijkt dat er maandelijks significante aanslagen plaatsvinden in de provincie Baghlan, maar dat het er in totaal erg weinig zijn. Het district Pul-i Khumri zag het aantal incidenten significant afnemen. Baghlani Jadid neemt meer dan de helft van de incidenten voor de hele provincie voor haar rekening. De aanvallen blijven echter bijna allemaal beperkt tot IED's of hinderlagen voor ANSF en (brandstof)bevoorradingstrucks op de hoofdweg tussen Pul-i Khumri en Kunduz. Tegen het einde van 2012 en begin van 2013 wordt de situatie op deze weg weer als rustig omschreven. Er vinden in Dushi af en toe gewapende incidenten plaats op de hoofdweg die Pul-i Khumri met Kabul verbindt. Het betreft occasioneel een aanslag met *small arms fire* op een bevoorradingstruck of brandstoftanker. Bij één aanslag valt één burgerdode eind oktober 2012. Het niveau van deze aanslagen is zeer laag, in 2012 zijn er drie geteld. Bovendien vinden deze aanslagen steeds plaats buiten de daguren. Uit voormelde informatie blijkt dat er in de provincie Baghlan, district Pul-i Khumri geen gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad stelt dan ook vast dat er voor burgers in de provincie Baghlan, district Pul-i Khumri actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit de provincie Baghlan, district Pul-i Khumri geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Engelstalige persberichten die verzoeker ter zitting heeft neergelegd, bespreken een aanslag op een lokale politicus in Pul-i Khumri, maar vermelden niet dat er in Pul-i Khumri een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. Met betrekking tot de artikelen in het Dari stelt de Raad vast dat zij niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 waardoor deze documenten dan ook niet in overweging worden genomen. De door verzoeker aangehaalde en bijgevoegde informatie is dan ook niet van aard om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde SRB's te ondergraven.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF